सो ऽपि राज्ञः प्रियो भूत्वा दिनैः प्राप परां श्रियं,
शेवधिः शूरविद्यस्य विशेषज्ञो विशांपतिः । 127
सो ऽथ ज्ञातु ययौ राज्ञा चतुर्दश्यां वह्निः पुरे
सुप्रतिष्ठापितं दूरे देवम् अर्चयितुं शिवं । 128
कृतार्चनस् ततो नक्तं श्मशानस्य अन्तिकेन सः
आगच्छन् अशृणोद् एतां तन्मध्याद् उद्गतां गिरं । 129
अहं दण्डाधिपेन इह मिथ्याबध्यानुकीर्तनात्
द्वेषेण विद्धः शूलायां तृतीयं दिवसं प्रभो । 130
अद्य अपि न च निर्यान्ति प्राणा मे ऽपापकर्मणः,
तद् देव तृषितो ऽत्यर्थम् अहं, दापय मे जलं । 131
तच् छ्रुत्वा कृपया राज्ञा स पार्श्वस्थम् उवाच तं
अशोकदत्तम्, अस्य अम्भः प्रहिणोतु भवान् इति । 132
को ऽत्र रात्रौ व्रजेद् देव, तद् गच्छाम्य् अहम् आत्मना,
इत्य् उक्त्वा अशोकदत्तः स गृहीत्वा अम्बु ततो ययौ । 133
याते च स्वपुरीं राज्ञि स वीरो गहनान्तरं
महत्तरेण तमसा सर्वतो ऽन्तर् अधिष्ठितं । 134
शिवावकीर्णपिशितप्रत्तसन्ध्यामहाबलि
क्वचित् क्वचिच् चिताज्योतिर्दीप्रदीपप्रकाशितं । 135
लसदुत्तालवेतालतालवाद्यं विवेश तत्
श्मशानं कृष्णरजनीनिवासभवनोपमं । 136

Digitized by Google